

NEDERLANDS HUISARTSEN GENOOTSCHAP

ONDER-VOORZITTER N.H.G.

In zijn vergadering van 7 februari 1961 heeft het bestuur van het N.H.G. tot onder-voorzitter van het N.H.G. gekozen Dr J. C. van Es te Apeldoorn.

UIT DE CENTRA

Centrum Noord-Holland

Het centrum omvat Noord-Holland, uitgezonderd Amsterdam en directe omgeving, het Gooi en Kennemerland. De 29 leden wonen verspreid door de gehele provincie; de dichtheid neemt toe in de grotere plaatsen zoals den Helder, Alkmaar, Purmerend en ook in de Zaanstreek. Door de grote afstanden is vanaf het begin gestreefd naar een centraal vergaderpunt, waarvoor Alkmaar is uitgekozen. Pogingen in Zaanstreek en Purmerland aparte werkgroepen te vormen zijn tot heden niet gelukt, zodat zich de meeste activiteiten hebben ontwikkeld rond de centrumbijeenkomsten, die meestal in één van beide Alkmaarse ziekenhuizen plaats vinden, dankzij de bijzondere gastvrijheid van de respectievelijke directies.

Langzamerhand heeft zich een vaste kern van medewerkers gevormd, die in het afgelopen jaar regelmatig de vergaderingen bezocht en het hare bijdroeg tot het welslagen van deze avonden. Inleidingen werden verzorgd door J. Hasselman (laboratoriummethoden ten dienste van de huisarts); A. A. M. E. Janssen (problemen rond de menopauze; coreferent van Beek, psychiater); Maschaupt (geschiedenis van het huwelijksrecht); Trouw (afsprakensprekure, werkwijze en resultaten); van Stalborch (afsprakensprekure) en Busquet (dwerslesies).

De heer Hasselman, biochemicus van het Centraal Ziekenhuis te Alkmaar behandelde in zijn inleiding het uitgebreide arsenaal van leverfunctieproeven, daarbij de nadruk leggend op hetgeen de huisarts in deze kan verrichten. Deze inleiding betekende voor de toen aanwezigen een vorm van nascholing, die dermate helder en verdiepend was, dat het bestuur hieraan een- tot tweemaal per jaar een centrumavond hoopt te wijden.

Na de verschillende publikaties in Medisch Contact was het buitengemeen boeiend Trouw en van Stalborch te horen spreken over hun ervaringen met hun afspraksprekure. Aan de uiteenzettingen van Trouw — (1960) Medisch Contact 15, 557 — behoefte uiteraard weinig te worden toegevoegd. Van Stalborch die reeds ongeveer zeven jaar spreekure volgens afspraak houdt betoogde, dat in een „geconcentreerde praktijk” zoals hij voert, zelfs afspraksprekure is te verzorgen zonder assistentie. Hij houdt des morgens uitsluitend spreekure voor eerste consulten en spreekt herhalingen op een middagsprekure af. Hij noemde als voordeel van twee spreekuren, de kortere spreekuretijd des morgens waardoor het mogelijk blijft om nog in de morgenuren een belangrijk deel van de visites te doen, immers van velen onzer daalt het werktempo met het vorderen van de dag. Beider conclusie luidde: mogelijkheid tot rustiger arbeid, waardoor de arbeidsvreugde gunstig wordt beïnvloed; minder consulten voor „kleinigheden”; voor de patiënten kortere wachttijden, terwijl men zich bij tevoren gemaakte afspraken op de verwachte patiënt kan voorbereiden.

Drie van de leden van het centrum bezoeken sinds enige jaren de seminarbijeenkomsten in de St. Willibrordus Stichting te Heiloo, waar zij zich onder leiding van de collegae Vaessen en Creutzberg verdiepen in de psychotherapeutische werkmogelijkheden voor de huisarts.

Een belangrijk deel van de centrumleden geeft zijn medewerking bij het ontwikkelen van een „standaardpraktijktafel”. Het geheel van de activiteiten in 1960 verricht overziend, komt men tot het voorzichtig oordeel, dat er iets van bloei te bespeuren valt.

J. Busquet

JAARVERSLAG 1960 REDACTIECOMMISSIE „HUISARTS EN WETENSCHAP”

Gemengde gevoelens van voldoening en zorg leiden de redactiecommissie van „huisarts en wetenschap” bij de opstelling

van haar jaarverslag over 1960. Haar voldoening meent zij te kunnen vinden in de gunstige ontwikkeling van inhoud en omvang van het maandblad van het N.H.G. Uit de medewerking, die daartoe door de leden van de redactiecommissie persoonlijk aangezochte auteurs „huisarts en wetenschap” hebben willen verlenen, mag worden afgeleid, dat de functie van het maandblad in steeds bredere kring erkenning vindt als een voor de wetenschappelijke informatie en nascholing van de huisarts nuttig medium. Vooral mocht dit worden geconcludeerd uit de daadwerkelijke steun, door deskundigen van naam op hun specifieke terreinen toegezegd, aan een planmatige, over enkele jaren strekkende en zich ongetwijfeld op langere termijn steeds weer herhalende voorlichting over vorderingen in de medische wetenschap, welke voor de huisarts van belang zijn.

De redactionele initiatieven zijn er niet minder op gericht geweest de huisartsen aan te moedigen in geschrifte in de kolommen van „huisarts en wetenschap” naar voren te treden, hetzij met berichtgeving over door hen verricht wetenschappelijk werk of onderzoek, hetzij met notities uit hun praktijk, waarin bevindingen of ervaringen worden medegedeeld, die voor collegae nuttig kunnen zijn of waaraan deze zich zouden kunnen spiegelen, dan wel met casuïstische mededelingen, waarin aspecten naar voren komen, welke overdenking en overweging waard zijn in ruimere kring.

Hoewel de door de redactiecommissie tot dit doel gegeven aanmoedigen vooralsnog een beperkt resultaat hebben opgeleverd, kan toch worden vastgesteld dat menige huisartsauteur zijn schroom heeft weten te overwinnen. Daarbij is het verheugend te kunnen constateren, dat in die gevallen, waarin redactionele vormgeving van de behandelde stof, die naar het oordeel der commissie publikatie zeker verdiende, gebreken vertoonde, in harmonieus overleg tussen auteur en commissie aan de te stellen redactionele eisen kon worden tegemoet gekomen. Hoewel deze steun tot het verkrijgen van een goede redactionele conceptie dus in menig geval extra beslag legde op haar tijd, zou de redactiecommissie niettemin wensen, dat, zo nodig, nog meer beroep op haar bijstand werd gedaan, omdat zij de publikaties van huisartsen dezelfde stimulerende betekenis toekent als Prof. Dr J. R. Prakken deed, toen hij namens de jury op het N.H.G.-congres 1960 de N.H.G.-prijs voor de beste publikatie van de hand van een huisarts heeft uitgereikt.

In het verslagjaar is overgegaan tot invoering van een duidelijk gemarkeerde rubriek „Nederlands Huisartsen Genootschap” waarin naast organisatorische mededelingen, overzichten of verslagen van de activiteiten in de centra, werken studiegroepen en commissies worden gegeven. Door informatie in deze rubriek omtrent hetgeen men elders onderneemt of tot stand brengt, kan een activerende wisselwerking ten gunste van het realiseren van de doeleinden van het N.H.G. worden verkregen. Van die mogelijkheid wordt nog niet in voldoende mate gebruik gemaakt en meer en regelmatige berichtgeving uit de centra en andere groeperingen binnen het N.H.G. zou aan versterking van die noodzakelijke wisselwerking naar de mening van de redactiecommissie ten goede kunnen komen.

Voldoening heeft ook geschonken de mogelijkheid, zo niet de noodzaak, over te gaan tot vergroting van de redactionele omvang van het tijdschrift tengevolge van de intensievere toestroming van bijdragen. In het begin van de onderneming, die de uitgifte van een maandblad betekende, werden nog geen twintig redactionele pagina's per nummer opgenomen. Dit aantal steeg nauwelijks merkbaar en was in 1959 gemiddeld twee en twintig pagina's per nummer. Zowel de toename van de belangstelling van de zijde van auteurs als de voortdurende toeneming van de lezerskring — in het verslagjaar werden enkele honderden nieuwe abonnees ingeschreven — hebben de redactiecommissie de weg geëffend deze omvang per nummer in 1960 tot gemiddeld dertig pagina's te doen stijgen.

De voldoening over deze ontwikkeling noopt echter op dit punt ook gewag te maken van de zorg, waarvan de redactiecommissie niet vrij is en waarvan in de aanhef van dit ver-